

Jaarverslag van de Rederijderskamer Knesselare van het werkjaar 2025

Zou oud als onze vereniging is, ondertussen 133 lentes jong, evenveel keer wordt in de maand januari het verslag van het voorbije werkjaar plechtig voorgelezen of geproclameerd. Dit is nu niet anders, alhoewel het plechtige wat heeft moeten inboeten de jongste jaren. Het rijmen ontbreekt, omdat uw griffier dit eenvoudig weg niet tot zijn bescheiden plejade aan talenten kan rekenen.

Zonder verzen en rijmelarij gaat het dus als volgt.

Even oud als het jaarverslag is de traditie van de algemene ledenvergadering in de maand januari. Zoals gewoonlijk werden een jaar geleden de nieuwe leden officieel aangesteld. Tot de camere traden toe: : Esthée De Baets, Michiel De Blaere, Fangio Decousemaecker, Liliane Lambrecht, Sarah Luts, Jan Matthys, Stijn Van Eenoo, Sarah Van Heyste en Steven Vermeire.

Johan Gussé en Kristof De Blaere, twee zeer verdienstelijke eders, verlieten onze bestuursploeg en hun plaats werd ingenomen door Koen De Bie en Brigitte Wallyn. Eindelijk, opnieuw een vrouw in de ploeg van de eed. We zijn van oorsprong een mannenvereniging maar die beperking of verarming hebben we al een hele poos achter ons gelaten. Goed dus dat Brigitte de eed kwam vervoegen en de discussies aan de bestuurstafel weet te verrijken met haar eigen insteek.

Het einde van de avond werd bezegeld met een ouderwetse kwis, waarbij het er blijkbaar niet op aankwam om het meest kennis te etaleren maar om het zo lang mogelijk vol te houden. En wie kwam er een eind na 23 uur als winnaar uit de bus? Kristof De Blaere, Christoph Mouton, Patrick Poelman en Jan Matthys wonnen deze fysieke uitputtingsslag.

In februari kwam Bart Verhaeghe ons onderhouden over het ondernemerschap. Hij vertelde ons zijn levensverhaal en over zijn drive om te durven ondernemen. Ook de tegenkantingen liet hij niet onbesproken, zoals de bouw van een nieuw stadion voor Club Brugge of het oeverloos aanslepende dossier Upplace.

Zelfs zijn Club Brugge bekijkt hij hoofdzakelijk als een zakenman. Wie er trainer is, speelt eigenlijk niet zo'n grote rol. Die is immers ook maar een radertje in een door hem of zijn CEO uitgebouwde machinerie. Eigenaardig toch hoe een goede maand geleden plots, van de ene dag op de andere dag de trainer, Nicky Hayden aan de deur werd gezet. Is een trainer dan toch iets

meer dan een eenvoudig pionnetje, zelfs bij een onderneming als Club Brugge?

God van de slachting, zo heette het stuk dat onze toneelploeg in februari op de planken zette. Was het een bittere komedie of eerder een tragedie? Twee koppels willen een ruzie tussen hun beide kinderen, met een tand minder als resultaat, op een beschaafde wijze 'regelen'. Aanvankelijk lukt dat ook, maar van het ene woord komt het andere. De koppels slingeren verwijten naar elkaars hoofd maar ook tussen de respectievelijke echtelieden zelf wordt het deksel van de beerput weggehaald. Een bijwijlen humoristisch stuk, zelfs herkenbaar, maar ook behoorlijk wrang. Zeer goed gebracht en geregisseerd, zoals zo vaak. De acteurs waren: Meike De Bruyne, Koen Wittewrongel, Robe De Neve en Geert De Groote en de regie lag in de handen van Geert Van Ryckeghem.

Thomas De Spiegelaere bracht in maart een lezing over de gevaren van de zeevaart. We kregen een overzicht van de belangrijkste zeevaartroutes en de gevaren die om elke hoek loeren. Ook de actualiteit met de Russische schaduwvloot passeerde de revue. Vlotte spreker, maar af en toe een 'nieuwkje' uit de binnenkamers van FOD Mobiliteit hadden we best weten te smaken. Maar Thomas, de woordvoerder van dit departement hield zich gedeisd.

Dat kon van de spreker van april, Koen Schoors, niet gezegd worden. De Gentse hoogleraar economie is niet te beroerd om tegen de stroom in te roeien. Als iedereen de toekomst alleen maar 'donker' inziет, komt Koen met een optimistische boutade als 'Alles wordt anders. En beter'.

Hoezo beter? Deze professor is de historische economische lange termijn golven wat van dichterbij gaan bekijken en kwam tot de constatering dat we momenteel op een kantelpunt zitten. Het omslagpunt is bereikt en de kansen liggen voor het grijpen, maar we moeten de problemen durven aanpakken en niet berustend achterover leunen. Is deze man naïef of optimistisch? Ik doe in elk geval heel veel moeite om te geloven in de 2de optie.

Wim Chielens is een Van Gogh kenner en dat hebben we geweten. Hij nam ons terug naar de laatste levensmaanden van deze Nederlandse schilder toen hij verbleef in Auvers sur l'Oise. Met fragmenten uit de ontelbare brieven van Van Gogh aan zijn broer Theo en afbeeldingen van zijn vele schilderijen of tekeningen werden we terug geslingerd naar dat

schilderachtige dorp aan de rand van Parijs. Verrassend iedere keer opnieuw hoe een rasverteller de aanwezigen moeiteloos weet te verplaatsen naar een andere plaats en tijd.

Enkele weken later gingen we op reis met als bestemming een paar van door Chielens bloemrijk beschreven plaatsen zoals Arles. We zijn er nooit geraakt. Te veel mistral daar, waardoor misschien ook Van Gogh het daar niet meer zag zitten en wat aan zijn oor begon te frunniken. Alhoewel, zijn ruzie met Gauguin daar ongetwijfeld ook voor iets tussen zat.

De avonduitstap naar Aardenburg met een rondleiding door het stadje annex bezoek aan een tentoonstelling rond de vele Romeinse relikten die er werden terug gevonden, werd zeer gesmaakt, zo hoorde ik uit de eerste hand nadien, aangezien ik zelf niet aanwezig kon zijn. Deze warme voorjaarsavond werd bezegeld, zoals het de Rederijkers past met een gesmaakt bezoekje aan een terras aan de rand van wat eens de oude haven was. De afgesproken traktatie werden er twee: het vlees van de eed en zijn leden is zwak, zeker als onze deken, eveneens noodgedwongen afwezig, geen oogje in het zeil kan houden.

Op zaterdag 12 juli trokken we met professor Wim De Clercq op pad langs de Cuesta, de iets hoger gelegen kleirug die in onze streek een soort van baken vormt. Wim nam ons mee naar verschillende plekken in de buurt van het Drongengoed en vertelde ons hoe het er vroeger uitzag en welke activiteiten er zich ontplooiden. Wim De Clercq, nog één van die mensen die je moeiteloos weten mee te nemen naar andere plekken en tijden via beeldend taalgebruik en anekdotische verhalen.

Ook opvallend was de overwegende aanwezigheid van de oudere leden van de vereniging. De jeugd (tussen aanhalingstekens) gaf verstek. Ligt deze datum wat ongelukkig bij het begin van het groot verlof? Ja, waarom hebben ze in 1302 ook de grote vakantie afgewacht alvorens met elkaar in de clinch te gaan? Te veel regen waarschijnlijk de dagen vooraf want het Groeninge veld lag er in die tijd zompig bij, naar het schijnt.

In september kwam Martin Heylen op bezoek. We verhuisden naar de grote zaal in Karmina om de verwachte massale toeloop met succes te beantwoorden. Meer dan 100 aanwezigen luisterden naar de globetrotter die van reizen zijn beroep heeft gemaakt. Er zijn jobs die meer opoffering vragen. Maar goed, hij doet dat goed en vooral hij vertelt ook goed. Op het eind van zijn verhaal werden we met een filmpje terug gebracht naar 2001,

naar één van onze befaamde en succesvolle kroegentochten waarop we vaak met gemak 1000 bezoekers wisten te verleiden om naar de Knesselaarse kroegen af te zakken.

Ook Martin Heylen bracht met een cameraploeg in zijn kielzog een bezoek aan onze kroegentocht om de ambiance van dit evenement op de pellicule vast te leggen. Dansende mensen, waggelende mensen, zatte mensen, brallende mensen ... ze passeerden allemaal de revue. Zo ook de meisjes van Knesselare, ondertussen jong bejaard maar ... nog steeds flamboyant.

De van Ursel afkomstige Sophie Berkenbosch kwam ons in oktober onderhouden over het ESA ruimteproject Envision waarmee men een bezoekje wil brengen aan Venus. De Belgische bijdrage tot dit project en dus ook van de ingenieursploeg van Sophie is de ontwikkeling van de VenSpec-H spectrometer, waarmee de atmosferische gassen rond de voornoemde planeet Venus zullen gemeten worden. De technische en complexe uitleg van Sophie zette menig Rederijker schaakmat. De aanwezige aspirant ruimtevaarders of hobby ruimtetechnenuten hadden wel lof voor het gebrachte. Laat ons samenvattend stellen dat vooral het pedagogische aspect van de kennisoverdracht iets beter had gekund.

De maand nadien haalden we met Sofie Claerhout een jonge dame in huis die van de adjectieven 'welbespraakt', 'bevlogen', 'helder' en 'toegankelijk' haar handelsmerken heeft gemaakt.

Sofie Claerhout heeft zich gespecialiseerd in het mannelijk Y-chromosoom. Ja, bijna verliefd is ze op dat chromosoom, zo leek het wel. En waarom? Omdat dit chromosoom, enkel bij mannen terug te vinden overigens, de poort kan openen tot de oplossing van heel wat cold cases. En laat nu net de meesten onder ons warm lopen voor moordzaken waar een sfeer van geheimzinnigheid rond hangt en die bovendien onoplosbaar lijken. Komt daar een jonge onderzoeker die ons de sleutel tot de oplossing zomaar op een schaalpje presenteert.

En daar zit je dan, met een mond vol tanden – sommigen toch - bewonderend te genieten. Een taalbesnaarde, gepassioneerde en flamboyante jonge dame, pakte een tot de nok gevulde zaal in. Applaus op alle banken.

Het werkjaar van de Rederijkers werd gewoontegetrouw bezegeld met het patroonsfeest. Voor ruim 90 aanwezigen hield onze deken een vrij bondige maar interessante speech over een 2025 dat niet geboekstaafd zal worden

als het meest geslaagde jaar als je de wereld in ogenschouw neemt. Vervolgens verscheen een muzikaal trio op de planken en onderhield ons een groot uur met kwalitatief goede muziek. John Snauwaert op sax en dwarsfluit en Lara Roseel op contrabas waren top en de Canadese zangeres zong voortreffelijk. En toch waren de meningen over het optreden nadien verdeeld. De muziekkenners prezen de muzikale prestatie, anderen vonden dat de muzikale ingrediënten wel aanwezig waren maar de mayonaise maar niet wilde pakken. Waar bleef de ziel, de hartslag, de emotie in het vrij kleurloze gezang van de bard? Kortom, het soort optreden waarvan je stiekem denkt: ‘Hopelijk spelen ze geen bisnummers.’

Maar goed ... toen moest het hoogtepunt van de avond nog komen. Jasper en Ingo van Bistrot Pinot in de Kerkstraat lieten zich van hun beste kant zien. Exquise hapjes, een hoofdgerecht en desserts om duimen en vingers van af te likken, dit alles overgoten met lekkere wijnen. Hier had de mayonaise duidelijk wel gepakt.

Voilà? 2025 zit erop. Een jaar met een opvallende ledentoename van de Rederijders, vooral zuiderburen. Goed nieuws maar niet onze belangrijkste doelstelling. Kwaliteitsvolle activiteiten brengen en verjongen blijven onze primaire doelen. Het jaarprogramma dat straks wordt gepresenteerd door onze deken is daartoe in elk geval een flinke aanzet.